

A kereszt misztériuma

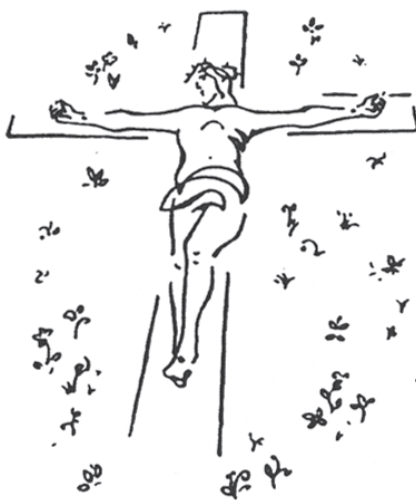
Részlet XVI. Benedek pápa nagybőjti üzenetéből

A kereszt bemutatja Isten szeretetének teljességét

A kereszt misztériumában tárul fel teljesen a mennyei Atya irgalmának korlátlan ereje. Nagy árat fizetett azért, hogy visszanyerje teremtményei szeretetét, mégpedig egyszülött Fiának véréért. Így a halál, amely az első Ádám számára a magány és a tehetetlenség végső jele volt, átalakult az új Ádám szabadságának és szeretetének legfőbb jelévé. Bizonyosan állíthatjuk tehát Maximosz hitvallóval, hogy „Krisztus, ha lehet így mondani, isteni módon halt meg, mivel szabadon halt meg”. A kereszten mutatkozik meg Isten irántunk érzett erosza. Hiszen az erosz – ahogy Pszeudo-Dionüsziosz mondja – az az erő, „mely nem engedi meg a személynek, aki szeret, hogy önmagába zárkózzon, hanem arra készíti, hogy egyesüljön azzal, akit szeret”. Létezhet-e „örültebb erosz” annál, ami Isten Fiát arra indította, hogy egyesüljön velünk olyannyira, hogy sajátjaként szenvedje el bűntetteink következményeit? „Akit keresztülszúrtak”

Tekintsünk a kereszten átszúrt Krisztusra! Ő a legmegrázóbb kinyilatkoztatása Isten szeretetének, annak a szeretetnek, amelyben az egymással szembenálló erosz és agapé kölcsönösen megvilágítják egymást. A kereszten maga Isten könyörög teremtményei szeretetéért: Ő szomjazik mindannyiunk szeretetére. Tamás apostol felismerte Jézusban „Urát és Istenét”, amikor oldalának sebébe tette a kezét. Nem meglepő, hogy a szentek közül sokan Jézus szívében találják meg e szeretetmisztérium legmeghatóbb megnyilvánulását. Azt is mond-

hatnánk, hogy Isten eroszának megnyilatkozása az ember felé nem más, mint agapéjának legnagyobb kifejezése. Valójában a szeretetnek csak az a foka teszi könnyebbé a legnehezebb áldozatokat, amelyben egyesül az ingyenes önjárandékozás és a kölcsönöség iránti szenvedélyes vágy. Jézus azt

Simon András: Áldozati oltár

mondta: „ha majd fölemelnek a földről, mindenkit magamhoz vonzok” (Jn 12,32). Az Úr mindenekelőtt azt várja tőlünk égő vágygal, hogy befogadjuk szeretetét, és hagyjuk, hogy magához vonzzon. Nem elég azonban csupán elfogadni szeretetét. Viszonoznunk is kell azt, és aztán elköteleznünk magunkat, hogy továbbadjuk másoknak: Krisztus „magához vonz”, mert egyesülni akar velem, hogy megtanuljam szeretni testvéreimet az ő szeretetével. *Vér és víz – „Föltekintenek arra, akit keresztülszúrtak.”*

Tekintsünk bizalommal Jézus átszúrt oldalára, melyből „vér és víz folyt ki” (Jn 19,34)! Az egyházatyák ezt a

kereszttség és az Eucharisztia szent-ségei szimbólumának tekintették. A Szentlélek működésének köszönhetően a keresztvízzel feltáruul előttünk a szentháromságos szeretet belső világa. A nagybőjt arra készíti, hogy a kereszttség kegyelmével lépünk ki önmagunkból, hogy bizalmas ráhagyatkozással megnyílhassunk az Atya irgalmas ölése előtt. A vér, amely a Jó Pásztor szeretetének szimbóluma, különösen az Eucharisztia misztériuma révén árad belénk: „Az Eucharisztia egyesít bennünket Jézus önatadásának cselekményével... részeseivé válnunk önatadása dinamikájának”. Éljük tehát a nagybőjtöt úgy, mint „eucharisztikus” időt, amikor Jézus szeretetét befogadva megtanuljuk továbbadni magunk körül minden gesztusunkkal és tettünkkel. Annak szemlélése, „akit keresztülszúrtak”, arra készíti bennünket, hogy megnyissuk szívünket mások előtt, és felismerjük az emberi méltóságot ért sebeket. Mindenekelőtt arra fog ösztönözni, hogy küzdjünk az élet megvetésének és az ember kiszákmányolásának minden formája ellen, valamint arra, hogy enyhítsük sokak drámai elhagyatottságát és magányát. Legyen a nagybőjt minden keresztény számára megújuló tapasztalat Isten szeretetéről, amelyet Krisztusban ajándékozott nekünk, és amelyet nekünk is mindennap tovább kell ajándékoznunk a felebarátunknak, főleg a szenvedőnek és rászorulónak. Csak így részesülhetünk gazdagon a húsvét örömeiben. Mária, a szép szeretet anyja vezessen minket ezen a nagybőjti úton, hogy valóban megtérjünk Krisztus szeretetére!

Kedves testvéreim, gyümölcsöző nagybőjtöt kívánok, és szívből adom rátok különleges apostoli áldásomat.

Szent Imre és Szent Erzsébet éve

Szent Imre sírjánál nyomban halála után oly sok számos csodák estek.

Dicsőséges szent László király országlása idején pedig, az Úrnak 1083. esztendejében oly jeles csoda esett szent Imre herceg sírjánál, hogy akkor nyomban megnyitották koporsóját, őt magát pedig nagy ünnepséggel a szentek sorába iktatták. Történt pedig e csoda, miként itten írva következik.

Élt akkoron Németországban valamely nagy bűnös ember, kinek neve volt Korlát azaz Konrád. Ez ember minden némű fertelmes vétkekben sínylődővén, egy napon Isten malasztját adta neki, hogy elment hetedik Gergely pápához és meggyónván neki minden bűnét feloldozást és üdvösséges penitenciát kért.

A pápa igen elcsodálkozott ő bűneinek nagyságán és végezetül adott neki ily penitenciát: vezeklő övet kötvén derekára megvasalta az őt vasbilincsel, Krisztus Urunk őt szent sebének emlékezetére, gyónásáról pedig levelet adott, melyben megírta minden bűneit és lepecsételte azt maga pápai pecsétivel. Annakután pedig mondotta neki:

– Mostan pedig mégy mind ama helyekre, hol szenteknek tetemei nyugosznak és valahol Úr Istennek irgalmassága szerint a vasak rólad leszakadoznak, a levélből a bűnök kivakartatnak, a pápai pecsétek pedig lehullanak, tudjad meg: ottan megbocsátotta Isten te bűneidet.

Szerte járt akkor szegény bűnös ember mind egész világon nagy sok helyeket, de sem Jeruzsálemben, sem egyéb jeles szentek koporsójánál irgalmat nem nyert. Végezetül meghallván, hogy Magyarországon szent István királynak sírjánál nagy jeles csodák esnek, útnak eredt és elérkezett Székesfejérvárra.

Ottan pedig egyenest a szent király koporsójához járult és igen megfáradván a nagy úttól, elszunnyadt. És íme akkor megjelent előtte nagy fényességben a szent király és mondá:

– Ne bízzál én érdememben, mert

nem vagyok elég éretted esedeznem. Annakokáért kelj fel és menj az én fiannak, szent Imre hercegnek koporsójához: ötöt kérjed, mert ő szűz életben múlt ki e világból és Istennek színe előtt udvarol mindazokkal, kik szűz életet viseltek.

Akkor nyomban fölkelt Korlát és szent Imre sírjához ment, hol is buzgón imádkozott. És íme, egyszerre, hogy ottan sírt nagy alázatossággal és szívbeli töredelmességgel, csudálatos dolog történt: a vasbilics szemei nagy zörgéssel csattogással mind izenként leszakadoztak róla, a vezeklő öv pedig földre hullott.

Akkor mind, kik a templomban voltak, egyházi népek és parasztok, igen tudakolták, mi oka volna ama nagy csattogásnak, és odafutott hozzá Fábián kancellár is, kiből nem sok idő múltán bácsi püspök vált. Korlát pedig előmutatván a pecsétes levelet, mind rendre elmondotta bűnös életét és a pápától szabott penitenciát. És akkor a pecsétek mind hirtelen letöredeztek a levélről s mikoron benne a kancellár a bűnöket olvasni akarta, abban bizony egy bötűt nem találtak.

Ennek láttán mind valamennyien térdre hullottak és magasztalták Istent ama nagy kegyelemért, melyet szent Imre herceg érdeméért tett.

És hogy szent László király mind az egész papsággal kihirdette a pápa végzését, mellyel szent Imrét az egyház szent hitvallóinak sorába iktatta, nagy volt a vígasság egész országban és nem sok idő múltán az országban tartott szent zsinatok rendelték, hogy a szűz szent hercegnek ünnepét szent András hava, azaz november hónap ötödik napján ünnepeljék mind egész országban, tartózkodván e napon minden szolgai munkától és hálát adván Istennek, hogy hűséges magyar népét ily szent lilium virágszállal megajándékozta.

Részletek Révai József Szentek legendái

– Szent Imre herceg című művéből

Jézus rendkívüli parancsa

Jézus egy egészen rendkívüli parancsot adott nekünk:

„Ahogy én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást! Arról tudják meg rólatok, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt!” (Jn 13,34–35).

Hogyan szeretett Jézus? Talán a következő mondatok segítenek rávezetni: Aki szeret, beleérzi magát a másik ember helyébe.

Aki szeret, mindenekelőtt a jót látja az emberekben.

Aki szeret, senkit sem zár ki megbecsüléséből.

Aki szeret, letesz arról, hogy másról rosszat gondoljon és mondjon.

Aki szeret, nem tart haragot.

Aki szeret, törekszik arra, hogy mást megértsen.

Aki szeret, örül a másik szerencséjének.

Aki szeret, annak van ideje a másik számára.

Aki szeret, kész másokat meghallgatni.

Aki szeret, az türelmes.

Aki szeret, nem tér ki annak útjából, aki segítségre szorul.

Aki szeret, kész mindig újra megbocsátani.

Aki szeret, nem ítélkezik.

Aki szeret, nem viszonozza a rosszat rosszal.

Aki szeret, amennyire lehet, elkerüli azt, ami fájdalmat okoz, ami másokat zavar és bosszant.

Aki szeret, tudatában van a közzé iránti felelősségének, és kiveszi részét a közösség feladataiból.

Aki szeret, megvédi a másik szabadságát.

Aki szeret, tiszteli a tekintélyt.

Aki szeret, azt megrendíti a világban létező nyomor.

Aki szeret, magát nem kímélve segíteni törekszik.

Aki szeret, pártját fogja az elhagyatottnak, szegényeknek és mellőzötteknek.

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

Prohászka, a Szentlélek hárfája (II. rész)

Ígéretem szerint most a meditáló, misztikus, a tájban is Istenre találó papa lelket szeretném bemutatni.

Szóljon hát a Szentlélek hárfájának hangja, hagyjuk zengeni, figyeljünk a visszhangra, ahogyan csodálatos képi megfogalmazásával visszacseng bennünk.

Prohászkanak szülőföldje, a Felvidék szépséges tájai kitörölhetetlen emlékei maradtak: a sziklából feltörő források, a völgyek szakadékaiba száguldó patakok. „Hegyről jöttem, a hegyek energiáit érzem. Lelkem a hegyen találkozott először a rózsahegy templomban az Oltáriszentséggel. Ha visszatekintek, hogy gyermeki lelkemre mi hatott legjobban: Kiültem a kertünkbe, néztem a zöldes-kékes fenékgig tiszta Revucát és Vágot; erős, csendes munkásait Istennek. Ha piszkolódnak is, mindig sietnek tisztulni, vasárnapi tisztaságban szolgálni.”

Így fogalmazza meg 60 év elmúltával ars poeticáját: „Emelkedni, mint a hegyek, és tisztulni, mint a patakok!”

Ezeket a gondolatokat már a tízéves kisfiú is megérezte Rózsahegyén. Ugyan megfogalmazni még nem tudta, de későbbi élményei alapjai voltak. Rózsahegy olyan szimbiózisban élt vele, hogy mikor Trianonban elszakadt az ország testétől szülőföldje, a derűs lelkű Prohászkat sokáig nem látták mosolyogni.

Székesfehérvári püspökként megjelennek műveiben a Pilis tájai is. „A Pilis történeti emlékeivel misztikus hegy is. Az erdők illatában itt a történelmi múlt kincsei is feltárulnak. Csendjünkben megszólalnak az Énekek énekének szövegei. A csend tőlünk csengővé lesz, a homályok kivilágosodnak, s a lélek a világ zajából s önmagának káoszából menekülni iparkodik, emelkedni fölfelé, s magával emelni a világot. Ne féljünk hát a lélek csendjétől!”

20 évig, mint a papságra készülők

spirituálisa, órák hosszat adorált a szeminárium kápolnájában. Naplójában így emlékszik meg beszélgetéseiről Jézussal:

– „Mit tegyek?” – „Dolgozzál!”
– „Miképpen?” – „Biztosan, bátran!”
– „De fogy a szellem.” – „Fiam, ott a szentmise, az erőforrás!”

Valóban, az Oltáriszentségből merít belső erőt. Ugyanis Prohászka jól látja, hogy a szeminaristákra hatni csak az tud, akiből isteni erő árad. Ez lenyűgöző varázsának titka, apostoli sikereinek záloga.

Meditáló, misztikus lelkiségéről, csodálatos képi interpretálóképességéről árulkodó műveiből próbálok kiemelni néhányat:

„Gyümölcsoltó Boldogasszony napja. Éjjel van, március 25-én. A názáreti ház kis szobájában a Szent Szűz Istenben elmerülve érzi a perc közeledését. Az Úr érintette szívét, és emelte lelkét az eksztázis magaslatára. Most belép a házba sugárzó lélekkel az Isten anyyala, s hódolattal köszönti.

Mit éreztél, Te tiszta, illatos, alázatos lélek? És mi vagy Te nekünk, Te, az üdvösség forrása? Megváltónk arcod szépségét hordja magán, hangjában ráismerünk akcentusodra. A Te lelked, a Te kegyelmed segít, hogy nekünk a köd is világos, a felhő is fényes, az ég is csillagos a Te nevedtől, a Te irgalmas tekintetedtől.”

A „szent éjéről” így emlékezik meg: „Ó, tehát eljött?! Eljött? Tehát megrepesztette az eget, és leszállt?! Igen, leszállt, hisz ott ragyog a Betlehem, hangzik a Glória, zúg az éjféli harang. Istenem, hogy is volt ez? Ki hitte volna, hogy így jön? Inkább villámlás és mennydörgés közt képzeltek volna az eljöveteletét. Ehelyett az Úr szétlebbentette az égnek függönyét, s a mennyei fényben az angyali énekekkel mutatta be az ámuló világnak a gyermeket, s anyját a betlehemi barlangban.

De miért gondoltuk azt, hogy az Isten erőszak, miért nem inkább szeretet? Hisz az erőszak nem épít, hanem

ront, az építéshez ellenben csendes, szerető erők kellene. Így épül a tölgy a júniusi melegben, a társadalom a család békéjében, így a gondolat, a művészet a lélek szentélyében, csendjében.”

Az Oltáriszentségről így tanít imádkozni: „Szólj, Uram!” És az Úr egy kis fehér ostyából szól hozzánk: „Nézd, itt vagyok! Jöjj, téged kereslek, jöjj, beléd költözöm! Minden oltárodon itt vagyok, minden hívó szavadra szívedbe szállok, korlátlanul, kényre-kedvre, egészen a tietek vagyok. Egy szemernyi kenyér, egy csepp bor elég nekem, és megmutatom nektek, hogy mindnyájatoké vagyok. Ezzel a szeretettel közeledjétek eucharisztiai szívemhez, mely értetek dobog minden oltáron és minden emberszívben!”

A Szentlélek hárfájának utolsó akkordjaként Prohászka szent keresztútjából idézem fel Krisztus keresztthalálának csodáját a nagybőjti szent időben.

„Itt állok magamban az Isten végtelen szeretetének igézetében, szememben könny gyűl. Lehajtanám fejemet, de a kereszt készlet, hogy nézzek rá. Lelkemet elfogja a könnyölet és imádás mély érzése, és kérdelem: Mit adtunk Neked, Uram, Neked, akit szeretnünk és imádnunk kellett volna? Egyszer bíztat magad ránk, mi Barrabást választottuk. Egyszer akartunk koszorút kötni neked, és tövisből kötöttük. Ki hitte volna, hogy ilyen legyen sorod köztünk, hogy ilyen legyen utad. És most itt függsz, mint megfagyott imánk, mint megkövült kiáltó szó.”

Végző gondolatként így üzen a másnak:

„Lelkem mécses, tehát világít, szívem tűzhely, tehát melegít. Ha hitetlen körülöttem a világ: én az örök élet híve, vándora és énekese vagyok.”

N. E.

„Tetőtéri esték”

Tihanyban

március 9-én 17 órakor

Múzeumok az államosított apátságban címmel

Éri István

tart előadást.

Nem csak gyerekeknek!

Kedves Gyerekek!

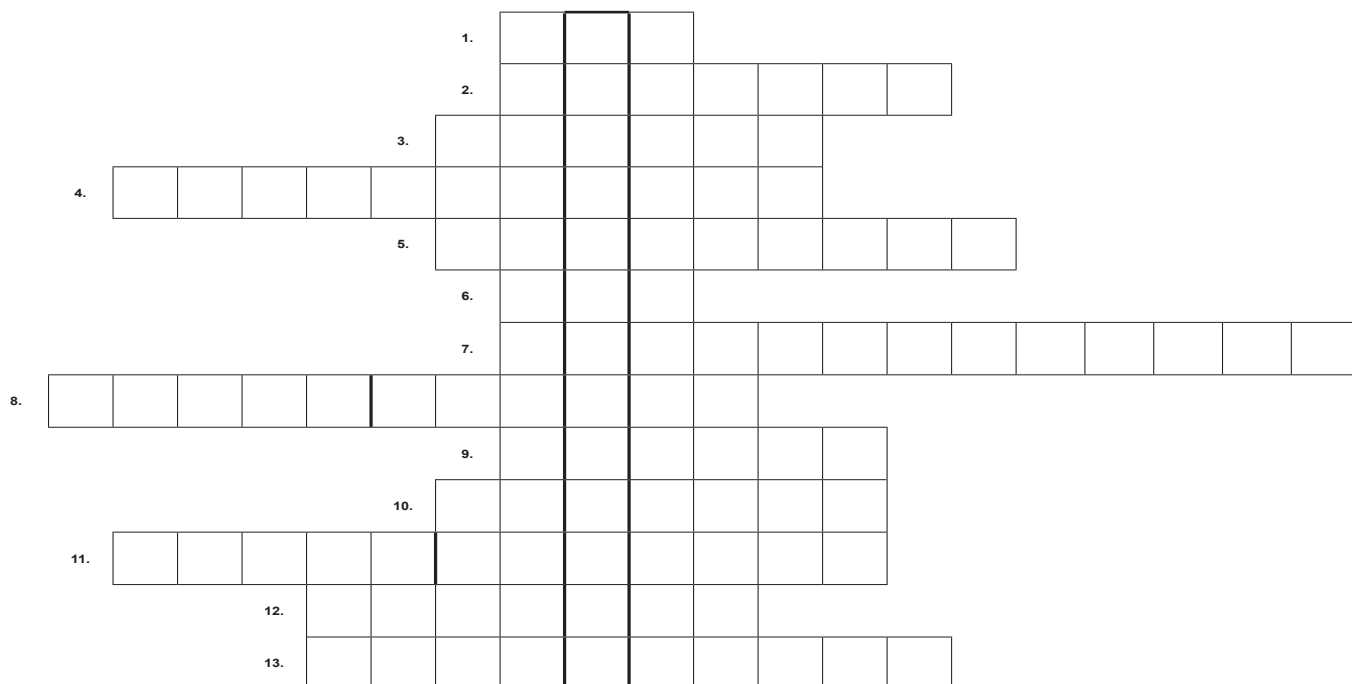
Március van, vége a télnek. Reggelente arcunkon érezzük az első illatos tavaszi szellők simogatását, gyönyörködünk a kertek korai, színes virágaiban. Tavasszal újjászületik a természet, a megújulás, megtisztulás jellemzi népszokásainkat, hagyományainkat is. A tavaszi nagytakarítást persze nemcsak a lakásunkban, a ház körül kellene elvégeznünk, a metszésnek, átültetésnek nemcsak a szőlőben, gyümölcsösben, virágoskertben van helye. A karácsonyi ünnepek és a farsangi vígságok elmúltával ideje lenne ismét magunkba nézni, lelkiismeret-vizsgálatot tartani, szívünket megtisztítani a bűntől, lélekben újjászületni, felfrissülni.

Elmesélek nektek egy érdekes esetet. A minap kisfiammal a megyei kórház röntgenosztályán jártunk. A vizsgálat előtt férjem cipelgette nyakában a már fáradt, nyugós gyereket. Játszott vele, mulattatta, igyekezett vele elfelejtetni a várakozás és a vizsgálat kényelmetlenségeit. Egyszer csak megjelent a folyosón két ember. Az egyik egy apró termetű, őszes hajú, idős asszony volt, a má-

sik egy lendületes, magas, fiatal nő. Az ügyeletes röntgenezőhelyiség felé közeledtek, és szorosan fogták egymás kezét. Pontosabban a fiatalabb nő kézen fogva vezette az idősebbet. Döbbenet néztünk össze a férjemmel: nemigen kellett szólnunk egymáshoz, szavak nélkül is tudtuk, hogy ugyanaz a csodálattal vegyes maghatottság lett úrrá mindketőtökön. Hamarosan kiderült, hogy a két nő anya és lánya, és a felnőtt lány éppen olyan gyengédséggel, szeretettel nyugtatgatta, csitította az édesanyját, ahogy azt mi tettük a kétéves kisfiunkkal. Ő is igyekezett elterelni a figyelmét a kellemetlen kórházi környezetről, simogatásával, ölelésével biztosságot sugárzott felé. Mi ölben vittük be a pici fiunkat, ő kézen fogva vezette be édesanyját a vizsgálóba is. Rövid kis történet ez, nem is történet, szóra sem érdemes, villanásnyi megfigyelés. Mégsem megy ki azóta sem a fejből, és a gondolataim nagyon messzire vezetnek a kórházi folyosóktól. Az jutott eszembe, hogy vajon azt a szeretetet, amit kicsi gyermekkorunkban gyűjtünk össze szüleinktől, nagyszüleinktől, miért nem tudjuk így

visszaadni nekik? Miért engedjük el minduntalan a kezüket, miért nem érünk rá meghallgatni őket, miért nem tudjuk meghálálni nekik azokat a perceket, amikor igyekeztek a mi feszültségeinket oldani, a mi fájdalmunkat enyhíteni, a mi szomorúságunkat eloszlatni? Egyáltalán hova lesz az a sok ölelés, ringatás, simogatás – hogy múlik el ilyen nyomtalanul? Jobb esetben gyerekeinknek juttatunk belőle, de sokszor azoknak, akiktől a legtöbbet kaptuk, és akik a legjobban megérdemelnék, nem túl sokat. Kedves gyerekek, azt kívánom nektek, hogy erről ti se felejtkezzetek meg, és hogy adjon rá módot az élet, hogy szüleitek, nagyszüleitek gondoskodó szeretetét viszonozni tudjátok, amikor majd ők lesznek a ti biztatásotokra, mosolyotokra, kézszorításotokra rászorulva!

Aztán az is eszembe jutott, hogy ennél sokkal hálátlanabbak vagyunk időnként azzal, aki az életét áldozta értünk: Jézus Krisztussal, aki bűneink megváltásáért halt meg a kereszten. Hiszen újra és újra elfelejtünk keresztény emberhez méltó módon élni, templomba járni, imádkozni, megbocsátani egymásnak, kötelességeinket teljesíteni, embertársainkat szeretni, elfogadni, szépen beszélni, becsületes, igaz módon élni. A kikelet, a tavaszi megújulás

ideje számunkra, keresztény emberek számára a nagyböjt. A hamvaszószerdától húsvétvasárnapig tartó időszak, a testi és lelki örömtől való tartózkodás, a befelé fordulás, imádkozás, elcsöndesedés ismét lehetőséget biztosít mindnyájunknak, hogy visszataláljunk Jézushoz. A böjti idő elkezdődött. Ha rátok esetleg nem is vonatkozik a húsevés tilalma, ti is gyakorolhatjátok ezekben a hetekben az önmegtartóztatást, a lemondást. Vegyetek részt szorgalmasan a vasárnapi szentmiséken, és hétről hétre, napról napra készüljétek, várakozzatok a nagy ünnepre, a kereszténység legnagyobb csodájára: Krisztus feltámadásának ünnepére!

Márciusban jó néhány neves szent emléknapiját tartjuk számon. Március 12-én I. Nagy Gergely pápára, a neves iskolaalapítóra emlékezünk, aki egyúttal a gregorián éneklés megteremtője is volt. Március 19-e Jézus földi gondviselőjének, Szent Józsefnek, a názáreti ácsnak szentelt nap, március 21-e pedig a bencés szerzetesrend megalapítójáé, Szent Benedeké. Az ő életük szintén segítő példaként, útmutatásként állhat előttetek. Március 25-ét a magyar nyelvterületen Gyümölcsoltó Boldogasszony napjaként emlegetjük, a Szentírás szerint Mária e napon fogadta méhébe Jézust. Ezen a szép Mária-ünnepen ti se felejtsetek el elmondani legalább egy üdvözlégyet (ez az ima ugyanis éppen Jézus fo-

gantatásának állít emléket) hálából megszületésükért, és imádkozzatok szüleitekért, családotokért is!

Rejtvény, feladat

Óvodásoknak, kisiskolásoknak:

Rajzolatok nekünk egy szép tavaszi képet, vagy írjátok le egy izgalmas, tavaszi családi kirándulásotok történetét!

Nagyobbacsákknak:

A rejtvény függőleges oszlopában egy jelentős, nagyböjti egyházi ünnepünk nevét olvashatjátok megfektésként.

1. 'Légy üdvözölve' latinul
2. Tavasz
3. Jézust jelképező állat
4. Feloldozás
5. Dicsér
6. Az első emberpár nő tagja
7. A nagyböjt ezzel a nappal kezdődik
8. Mária férje, ünnepe jeles tavaszkezdő nap
9. Az egyik „meleghező” szentünk
10. Ennek a szentnek az emléknapiján hívogatták régen iskolába a falvakban a gyerekeket, és gyűjtöttek adományokat a tanító számára
11. A bencés rend alapítója
12. Milyen üdvözlétről emlékezünk meg március 25-én?
13. Jézus kereszthalálának emléknapja

Jó fejtörést, töprengést, szép tavaszi napokat és imádságos nagyböjti lelki készülődést kívánok mindnyájatoknak!

Péti Mária

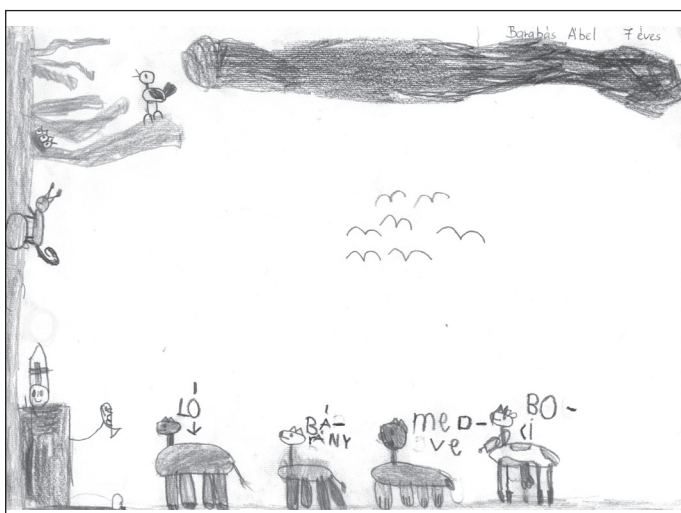
Ovismise

Minden szombaton 5 órakor, utána Regina Gyermekekklub a közösségi házban.

**Baba-mama klub
hétfőnként
fél 9 és 11 között a
közösségi házban.**

**Március 10.
Játszóház
az ovismise után
a szilágyis tanító
nénikkel. Külön
foglalkozunk/foglalkoznak kicsikkel
és iskolába
készülőkkel.**

Az előző két rajzpályázatunk nyertese **Barabás Ábel**. Gratulálunk!

Mint Jézus a kufárokat

Csúnya dolog a pletykázkodás, ugye ebben valamennyien egyetértünk? Ennek ellenére nincs „kellemesebb” időtöltésünk, mint másokon a nyelvünket köszörülni. Ellenállhatatlan vágyat érzünk, hogy mindenféle zafatos információt felkapva másokról pletykáljunk, attól sem riadva vissza, hogy az eredeti történetnek már régen nincs köze ahhoz, amit éppen továbbadunk. Csúdjuk-csavarjuk, színezzük, elveszünk, hozzáteszünk az eredeti, talán ártatlan és jelentéktelen történethez, amiből aztán ilyenformán egy tengeri kígyó tekeredik, amely végül gyakran összeropantja vagy ellehetetleníti a történet szereplőjét. „Csak neked”, mondjuk bizalmasan ismerősünknek, mégis meglepve tapasztaljuk, hogy másnap ettől a bizalmas közléstől hangos az egész város. Pedig mennyi kellemetlenségtől menekülnénk meg, ha az ellenőrizetlen mendemondák továbbadása helyett hallgatni tudnánk! Talán nincs is ember, aki életében ne keveredett volna pletykába, ha máshogy nem, szenvedő alanyként. Mert nagyon szeretünk másokkal foglalkozni, pikáns történeteken csámcsogni, mások életében vajakalni, kutakodni, megbotránkozni, ítélni, sápitózni. Ki, kivel, miért, mikor, minek és hol, sőt mennyiért... – ezek foglalkoztatnak szívesen minket. Mindeközben megfedkezünk arról, hogy talán mi sem vagyunk különbek vagy jobbak, velünk, a családjukban is előfordultak, vagy előfordulhatnak hasonlóak. De hiszen éppen ezért történik a dolog! Mert amíg másokat szapulunk, addig sem kell a magunk „sarával” foglalkozni. Ki nem látott még „bizalmasan” beszélgető szomszédokat, meglegbennő függönyöket, leselkedő kíváncsiakat, trécselő munkatársakat? Bár talán valamennyien estünk már ebbe a hibába, az sem közömbös, hogy kit keverünk pletykába, ki köré szójuk a rosszindulat ragacsos hálóját.

Történt pedig, hogy egy köztisztviselőben álló, szimpatikus, jó szónoki képességekkel megáldott, az egyházközségéért élő katolikus papot „hoztak össze” egy egyedül élő hölgygel a saját hívei. Nem mintha ilyet még nem hallottunk volna, s az is lehet, hogy alkalmasint bizonyíték is szolgált alapul a tette. Csakhogy egyrészt bízzuk ezt az illető pap lelkiismeretére, másrészt semmi közünk nincs hozzá.

A nemrégiben hallott pletyka – hangsúlyozom, nem ebben a városban él az illető pap – azonban azért háborított fel, mert nem kívülről, hanem azoktól származik, akik amúgy az egyházközségben sürgölődnek, törleszkednek, hízelegnek az atyának. Ám a háta mögött történeteket mesélnek, szörnyülködnek, ítéleznek. Ilyenkor mindig arra gondolok, valaki tán tartotta a gyertyát? Ki állíthatja biztosan, hogy egy szobában mi történik két ember között? Mert valóban van egy hölgy, aki különféle lelki problémáival időnként fel szokta keresni az atyát, s nyilván kettesben beszélgetnek, mert ugyan ki az, aki a gondjait többször szereti megbeszélni? És miért baj az, ha valaki empatikus, közvetlen és segítőkész, nem pedig elutasító és rideg? Miért baj az, miért várjuk el egy paptól, hogy magányos legyen, bezárkózott és elutasító? Gyermekkorom legszebb emlékei közé tartoznak a szüleim névnapi összejövetelei, ahol mindig jelen volt a család barátja, egy bizonyos plébános és a mindenkori káplánja. Ezek az összejövetelek jó hangulatúak, vidámak voltak, még énekeltek is a felnőttek. Úgy érzem, sokat köszönhetek ezeknek az atyáknak, akikkel egyébként is igen jó barátságban voltunk, s akik egyben a lelki vezetőink is voltak. Hogy késő este miért járnak hozzánk a papok, ebből is lehetett volna pletyka, s tán volt is. De ez nem érdekelt minket, mi tudtuk, hogy miért. A legborzasztóbb az egészben, hogy az ille-

tő pap fülébe is eljutott a pletyka, ami persze nagyon bántja – ezt elmondta egy bizalmas, jó barátjának. Nem tudja, mit tegyen, hiszen ha nem veszi róla tudomást, tovább sutyorognak, ha védekezik, annál rosszabb. Nem tudom, a barátja mit tanácsolt neki, nekem azonban van egy ötletem; fogjon egy jó csipős ostort, és mint Jézus a kufárokat, korbácsolja ki a templomból a mindenféle rendű és rangú egyházközségi tagokat és pletykaéhes híveket. S azután? Jöhet a kölcsönös bűnbocsánat.

-ehm-

Természetes családtervezési kurzus Veszprémben

A veszprémi érsekség családpszoriációs irodájának szervezésében 5 alkalomból álló természetes családtervezési kurzus indul Veszprémben az érsekség épületében (Vár u. 18.), Kóta Péterné Judit tanácsadó vezetésével. A tanfolyam segítséget nyújt az érdeklődőknek, hogy megismerjenek egy olyan családtervezési módszert, mellyel a nem tervezett terhesség biztonságosan elkerülhető. Várjuk szeretettel azokat a jegyespárokat, házaspárokat, nőket, akik szeretnék megismerni ezt az élet- és családpartí, biológiai mellékhatásoktól mentes módszert.

A kurzus időpontjai:

2007. március 30.

április 19.

június 01.

június 15.

A kezdési időpont 18 óra.

A természetes családtervezési módszer alkalmazva a házaspár Isten teremtett rendjébe simulva éli meg szerelmét. (A kurzuson való részvétel ingyenes, de egy munkafüzet vásárlása segíti a hatékony alkalmazást, ennek ára 2000 Ft.)

A magyarországi történelmi egyházak közös közleménye

Az elmúlt napokban nagy figyelmet kapott, hogy az Országgyűlés elé uniós jogharmonizációs indokkal a büntető törvénykönyv olyan módosítását terjesztették elő, amely büntetlenséget ígér azoknak, akik 14 és 18 év közötti fiatakorúakról – azok beleegyezésével – saját használatra pornográf felvételt készítenek. Ez a módosítás nem üldözi a megrontást, a pedofiliát, teret enged a perverziónak. A módosítással a törvény tágra nyitja az utat azok előtt, akik a gyerekek kíváncsiságát használják ki, és azoknak is lehetőséget ad, akik – később már nem bizonyítható módon – kikényszerítik a beleegyezésüket.

A gyermekek egészséges szexuális fejlődésének semmiképpen sem része az, hogy pornográf felvételeket készítenek róluk.

Aggasztónak tartjuk azt is, hogy a nyílt és sokszor obszcén szexuális

tartalmú termékek szinte akadály nélkül mindenki számára hozzáférhetők, és gyermekek, felnőttek akaratlanul is belebotlanak ezekbe újságosoknál és üzletek polcain. Sürgetjük, hogy – ahogy az más európai országokban is szokásos – Magyarországon is fokozottan ellenőrizzék a szexuális tartalmú kiadványok forgalmazását, hogy gyermekeinket megóvjuk az ilyen típusú termékekkel való óvatlan találkozástól.

Mi, a magyarországi történelmi egyházak vezetői fokozott felelősséget érzünk a gyermekekért és a fiatalokért, akiknek száma drámaian csökken, testi-lelki állapotuk az utóbbi években észrevehetően romlik.

Elengedhetetlennek tartjuk, hogy a jövő nemzedék megőrizze emberi méltóságát és felelősséggel éljen a kapott szabadsággal.

Kérjük a Parlament képviselőit, hogy ők is ezzel a nemzetért érzett felelősséggel szavazzanak, és a szabadság örve alatt ne engedjenek a szabadságnak, amely már úgy is oly sok kárt okozott ifjúságunknak.
Budapest, 2007. február 22.

Dr. Erdő Péter bíboros,
a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke

Dr. Bölskei Gusztáv püspök,
a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkes elnöke

Ittész János elnök-püspök,
Magyarországi Evangélikus Egyház

Dr. Feldmájér Péter elnök,
Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége

Meghívó

Fiúknak!

Kedves Barátunk!

- ha kedvet érzel magadban az oltárszolgálathoz, és szeretnéd megtanulni,
- ha kíváncsi vagy rá, hogyan működik a füstölő, és mit rejt egy sekrestyeszekrény,
- ha szeretnél részt venni egy vidám kis csapat életében, együtt játszani és kirándulni,
- és legfőképpen ha szeretnél Jézushoz olyan közel lenni, akár az utolsó vacsorán az apostolok:

Rád vár a ministránsfoglalkozás!

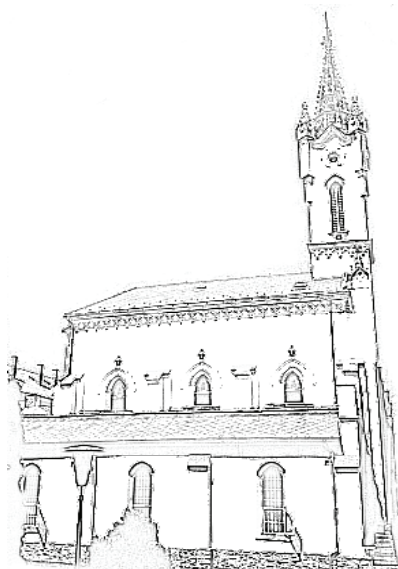
Időpont: minden szerdán 17.00–18.30

Helyszín: a Regina Mundi-templom hittanterme

Veszprém, Iskola u. 5.

Érdeklődni lehet:

Lakó János, 06-88/423-375,
drótposta: lako@almos.vein.hu

Kedves Szülők!

Napjainkban hasznos és tartalmas iskolán kívüli elfoglaltságok – nyelvóra, informatikaszakkör stb. – bő választéka áll gyermekeink előtt, amelyek segítik őket abban, hogy a mai világban meg tudják állni a helyüket, „vigyék valamire”. A ministránsfoglalkozás, amelyre minden fiút szeretettel várunk, ilyesmit nem ígér, tehát ebből a szempontból „időpazarlás”.

A ministránsfoglalkozás célja ugyanis – a hitoktatáshoz hasonlóan – nem a boldogulás, hanem az a boldogság, amelynek forrása Jézus Krisztus. Belső derű, igazi életöröm csak tiszta forrásból fakad.

Erre a boldogságra maga Jézus hívott meg minket, meghívóját szeretettel adjuk tovább:

a szervezők

Adóbevalláshoz

Magyar Katolikus Egyház technikai száma az egyházak támogatására felajánlott 1%-hoz: **0011**

Egyházi alapítványok, amelyeknek adónk másik 1%-át felajánlhatjuk:

19666275-1-43: Magyar Karitás Alapítvány

Ez az alapítvány országosan támogatja a rászoruló embertársainkat.

18917884-1-19: Keresztény Szülők Alapítványa Veszprém Megyei Diákokért

Ezen az alapítványon keresztül támogathatók a Veszprémi főegyházmegye oktatási, nevelési intézményei.

19261083-1-19: Veszprémi Szeminárium Alapítvány

Ezen az alapítványon keresztül támogatható egyházmegyénkben a papnevelés.

19266239-1-19: Angolkisasszonyok I.B.M.V. Veszprémi Közhasznú Szervezete

Ezen az alapítványon keresztül támogatható az angolkisasszonyok veszprémi intézete.

Nagyböjti lelkigyakorlat:

**március 28-tól 30-ig
(szerdától péntekig)
az esti ½ 7-es szentmisék keretében.**

**A szentbeszédeket
dr. Sipos Imre miklósi
káplán, a Szent János
apostolról és Remete
Szent Pálról nevezett
közösség tagja tartja.
Gyóntatás szentmisék
előtt 1 órával!**

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai márciusra:

Általános: Hogy Isten szavát egyre inkább hallgassuk, szemléljük, szeressük és éljük.

Missziós: Hogy állandó gondja legyen a fiatal egyházak felelőseinek a katekéták, a szervezők, valamint az evangélium szolgálatában elkötelezett világiak képzése.

A karitászcsoport gyűlése: március 14.

Nagyböjt péntekjein este közös **kelesztutat végzünk** a templomban.

Március 6-án kezdjük a **bérmálkozók** közvetlen felkészítését a bérmálásra. A rendes heti hittanórájukon kívül keddenként ½ 5-re várjuk őket a templomi hittanterembe. A bérmálás időpontja előreláthatólag pünkösdhétfő, május 28-án délután 4 óra.

Március 15. **nemzeti ünnepünk.** Egyházi szempontból köznap, köznap mi szerdén lesz.

Március 19. **Szent Józsefnek,** a Boldogságos Szűz Mária jegyesének az ünnepe.

Március 22-én a hittudományi főiskolán (Jutasi út 18/2.) a **Beszélgetés barátainkkal** sorozat keretében Balog Zoltán lesz a vendég.

Március 25-én, nagyböjt 5. vasárnapján országos templomi **gyűjtés** lesz a Szentföld, az ottani szent helyek javárára.

Ugyancsak március 25-én térünk át a **nyári időszámításra,** az órákat egy órával előre állítjuk. Ettől a naptól kezdve a **nyári miserend** lesz érvényben, az esti szentmisék ½ 7-kor kezdődnek.

Március 26-án ünnepeljük ebben az évben Urunk születésének a hírüladását, régi magyar nevén **Gyümölcsol-**

tó Boldogasszonyt (mivel márc. 25. nagyböjti vasárnap, nem szorítja ki a liturgiában).

Imádkozzunk értük...!

...mert a keresztségben újjászülettek: Nagy Veronika január 3-án, Kukoda Tamás február 25-én.

...mert szentségi házasságot kötöttek: Sági László és Bársony Edina február 24-én.

...mert az örök hazába költöztek: Farda Ferenc (79 éves) január 29-én, Tóth Ferencné Harsányi Mária (83 éves) február 2-án, Holdinger Istvánné Czizel Edit (58 éves) február 3-án, Fazekas László (81 éves) február 7-én, Homlok Lajosné Simon Rozália (80 éves) február 14-én, Dendel Ferencné Tamás Ilona (75 éves) február 22-én.

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
márc. 11.	<i>Kiv 3,1-8a.13-15</i>	<i>1Kor 10,1-6.10-12</i>	<i>Lk 13,1-9</i>
márc. 18.	<i>Józs 5,9a.10-12</i>	<i>2Kor 5,17-21</i>	<i>Lk 15,1-3.11-32</i>
márc. 25.	<i>Iz 43,16-21</i>	<i>Fil 3,8-14</i>	<i>Jn 8,1-11</i>
ápr. 4.	<i>Iz 50,4-7</i>	<i>Fil 2,6-11</i>	<i>Lk 22,14-23,56</i>

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja

Megjelenik 600 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

Kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: Tóth Gyula plébános

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

Szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Adonyi Krisztina,

Kreschka Miklós, Selyem Zoltán